

Nominácie na Slovenku roka sú už známe

Medzi nimi je i Dominika Cibulková

Dvadsaťštyri úspešných a výnimočných žien, adeptiek na titul Slovenka roka, sa stretlo koncom februára v Bratislave. Prišli zo všetkých kútov Slovenska, ale jedno majú spoločné – lásku k práci, ktorú vykonávajú s najväčšou zodpovednosťou. Prišli lekárky, manažérky, podnikateľky, pedagogičky, herečky i športovkyne, novinárky, prišla dobrovoľníčka pracovníčka i hudobná skladateľka. Vo svojej oblasti veľa znamenajú a je dobre, že ich bude poznať celá krajina.

Anketu o SLOVENKU ROKA už po šiesty raz vyhlásili Týždenník Slovenka v spolupráci s Rozhlasom a televíziou Slovenska a Slovenským národným divadlom. Spoluzakladateľka ankety je Mária Reháková, riaditeľka vydavateľstva Star Production Med, a svoje pocity pri pohľade na nominantky vyjadrila takto: „Som hrdá, že anketa sa stala tradíciou a už šesť rokov funguje. Je dôležitá pre nás všetkých, pre Slovensko, aby sme si vedeli vážiť tieto ženy, lebo od ich práce závisí aj kvalita nášho života.“ Adeptky na titul Slovenka roka 2014 vyberala nominačná komisia pod vedením ministra kultúry SR Mareka Maďariča a jej členmi boli: prvá dáma SR Silvia Gašparovičová, predseda predstavenstva spoločnosti Unipharma – 1. slovenská lekárnická akciová spoločnosť RNDr. Tomislav Jurik, generálny riaditeľ RTVS Václav Mika, generálny riaditeľ SND Marián Chudovský, rektor Ekonomickej univerzity v Bratislave prof. Ing. Rudolf Sivák, predseda SAV prof. RNDr. Jaromír Pastorek, člen predstavenstva Prvej stavebnej sporiteľne Ing. Erich Feix, CSc., Ing. Marián Gajdoš zo spoločnosti GAMO, a. s., prezidentka TOP centra podnikateľiek Elvíra Chadimová, generálny riaditeľ CK Hydrotour Mikuláš Milko, poslanec Európskeho parlamentu MUDr. Miroslav Mikolášik a šéfredaktorka týždenníka Slovenka Mgr. Mária Miková.

Nad podujatím prevzala záštitu Silvia Gašparovičová, ktorá vo svojom prího-

vore uviedla, že v súvislosti so ženami sa hovorí väčšinou iba o kráse, ale táto anketa by mala poukázať práve o úspechoch žien vo svojej profesii.

Anketa Slovenka roka 2014 predchádzalo päť ročníkov, v ktorej sa predstavili desiatky úspešných žien. Absolútnou víťazkou prvého ročníka v roku 2009 sa stala primárka II. Detskej kliniky Fakultnej nemocnice s poliklinikou v Bratislave MUDr. Anna Hlavatá, absolútnou víťazkou v roku 2010 bola zástupkyňa riaditeľa Fakultnej nemocnice na bratislavských Kramároch MUDr. Štefánia Moricová, v roku 2011 zvíťazila riaditeľka J&T Banky Monika Céreeová, absolútnou víťazkou v roku 2012 bola podnikateľka Natália Vicsápiová a v roku 2013 zvíťazila prednostka Anatomického ústavu LF UK MUDr. Eliška Kubíková.

Úspešné dámy sú v tomto ročníku ankety nominované v ôsmich kategóriách:

Biznis a manažment, Umenie a kultúra, Médiá a komunikácia, Veda a výskum, Vzdelávanie a podpora mladých talentov, Zdravotníctvo, Šport a Charita. Vyhlásené budú víťazky jednotlivých kategórií a dáma, ktorá získa absolútne najvyšší počet hlasov, získa titul absolútnej Slovenky roka 2014. V tomto ročníku bude po prvý raz udelená aj mimoriadna cena. Ktoré z nich sa budú tešiť z ocenení, sa dozvieme na galavečere 22. júna 2014 v Historickej budove SND v Bratislave a v priamom prenose na Jednotke RTVS.

O víťazkách rozhodnú diváci RTVS formou SMS hlasovania a čitatelia Slovenky prostredníctvom kupónov, ako aj hlasovania na stránke www.zenskyweb.sk. Dve z nominantiek oslovila aj naša redakcia.

Môj život sú študenti

Prof. Ing. Mária Bieliková, PhD., profesorka na Fakulte informatiky a informačných technológií Slovenskej technickej univerzity v Bratislave, sa venuje výskumu jedného z najvýraznejších fenoménov súčasnosti – internetu a jeho služby World Wide Web. Zameriava sa najmä na personalizáciu a kolaboráciu ľudí na webe a s tým spojenú tvorbu modelov, ktoré vylepšujú orientáciu človeka vo svete informácií. Osobitné miesto vo výskume má jej práca so študentmi, ich zapájanie do výskumu. Pod jej vedením dosiahli medzinárodné úspechy vo viacerých prestížnych súťažiach.

Znie to tak zvláštne – žena informatička.

Áno, som informatička a zaoberám sa vecami súvisiacimi s informatikou, teda spracovávaním informácií nielen na webe a všetkým, čo sa deje okolo toho. Prispieva k tomu aj to, ako sa ľudia socializujú, ako komunikujú z pohľadu práce s informáciami. Spolu s kolegami vymýšľame softvérové strojčky, ktoré nám ľuďom pomáhajú orientovať sa v informáciách. To je jedna časť mojej práce. Tou možno dôležitejšou je práca na univerzite so študentmi a prepojenie tejto práce s výskumom. Môj život sú vlastne študenti. Záleží mi na tom, aby boli motivovaní, aby prežili čas na univerzite so vzrušením zo zaujímavých, nových vecí. Dá sa pozeráť aj tak, že tí, ktorí chcú niečo dosiahnuť, nájdu na univerzite takú druhú mamu. A takých mám je nás na fakulte viac. Ťažko povedať, čo v mojej práci viac prevažuje, či veda, ktorá je základnou činnosťou vysokoškolského učiteľa na výskumnej univerzite, alebo práca so študentmi. Oboje sú vzrušujúce a naplňajú ma.

Rastie záujem dievčat o informatiku?

V súčasnosti je informatika skutočne doména mužov. Aj medzi

ženami sa nájdu informatičky, ale stále je nás málo. Nie však preto, že ženy by nemali schopnosti a potenciál. Možno je to skôr preto, že informatika je stále pre ženy neobvyklá. V ročníku, kde je 200 študentov, máme pár dievčat a o tie sa naši chlapi príkladne starajú od prvého dňa na fakulte. Tento deficit vidím ako spoločenský problém, ktorý sa vo svete rieši čoraz viac. Dievčatá sa tejto profesii boja možno aj preto, lebo si myslia, že od rána do večera budú sedieť pri počítači. Ale to zďaleka tak nemusí byť. Skôr naopak, mnohé iné profesie dnes vyžadujú celý deň sedieť pri počítači, lebo ho používajú ako základný pracovný nástroj. Príkladom môžu byť ekonómovia. Informatička, ktorá sa podieľa na vývoji napríklad medicínskeho systému, ide pre to do nemocnice, rozpráva sa s ľuďmi, pre ktorých sa systém vyvíja, vlastne musí preniknúť do ďalších kultúr, pre ktoré softvérové systémy vznikajú. A to sú úžasne zaujímavé veci aj pre dievčatá. Dovolím si tvrdiť, že analyticky ženy sú vo všeobecnosti lepšie ako muži. A to, že profesia analytika je vo všeobecnosti platená viac ako profesia programátora, možno ani nemusím zdôrazňovať. Teda ženy v našej profesii nemusia len sedieť a programovať. Zatiaľ to však len málo mladých ľudí vie.

Máte pred sebou nejaký cieľ?

Trochu to prežienim. Moje ciele sú čisto sebecké. Chcem odísť do dôchodku s vedomím, aby tí, ktorí tu budú vytvárať nejaké hodnoty a posúvať spoločnosť, na mňa a mojich milovaných blízkych zarobili, aby mladí uchoptili čo najlepšie všetko, čo sa im ponúka. Aby našli naplnenie a radosť v práci. Aby som to nenechala na náhodu, napríklad tento týždeň, keď začal semester, som to povedala študentom na prvej prednáške.

Najväčšia radosť? Pacient bez bolesti

MUDr. Soňa Tomková, PhD., reumatologička, pôsobí v reumatologickej a osteologickej ambulancii v Nemocnici Košice-Šaca, kde pomáha ľuďom zvládať zdravotné problémy. Od roku 1997 je krajskou odborníčkou v odbore reumatológia v Košickom kraji. Je podpredsedníčkou Spoločnosti pre osteoporózu a metabolické ochorenia kostí pri SLS a členkou Reumatologickej spoločnosti pri SLS.

Hlavným zmyslom vašej práce je pomáhať ľuďom. Máte pekné povolanie.

Som lekárka, svoju prácu veľmi milujem, snažím sa to aj dokazovať a domnievam sa, že práve o tomto je moja nominácia. Každému by som priala, aby si našiel prácu, ktorú miluje, lebo len tak sa dá niečo dosiahnuť.

Kedy vám práca spôsobuje najväčšiu radosť?

Moja práca, to sú radosť i starosť, ale vždy spojené s pacientom a najväčšia radosť je, ak je spokojný. A keďže som reumatológ a reuma je o bolesti, rada počúvam, keď mi pacient povie, konečne

som sa vyspal a nebudil som sa na bolesť. Poradiť si s bolesťou je určite na prvom mieste mojich snažení a potom aj niečo viac dokázať v pohybe pacienta. Ak sa to podarí, radosť, že pacient prežil deň, dva či týždeň bez bolesti, prežívam spolu s ním.

Nastane v liečbe reumy nejaký progres, aby tých vašich radosť bolo viac?

Výskum ide dopredu, stále prichádzajú nové a lepšie lieky, ktoré majú indikáciu použitia v skorom štádiu ochorenia. Už sa nečaká, na čo doplatil môj starý a nakoniec skončil na vozíku. Dnes už pri prvom príznaku dáme dobrú biologickú liečbu. Mám pacientov, ktorých liečim i desať rokov, a nevidno na nich, že majú reumu. Princíp liečby nie je utlmiť bolesť, ale ovplyvňovať chorobu tak, aby sme ju zastavili, zastabilizovali a nepustili ďalej. Nejde to vždy u každého, ale u ďalších aspoň spomalíme proces.

(kč)

